

čtení **Ez 2.1-5**

slovíčko vybrat jedno děcko:

Co kdybys dostal úkol, jet k americkému prezidentovi a probrat s ním česko-americké vztahy... Prostě bychom Tě jménem české republiky vyslali. Jaké by to bylo, co bys řekl?

Mojžíše poslal takhle Bůh, aby jednal s egyptským panovníkem – faraonem, který nezacházel s Izraelci dobře.

Zazpíváme si písničku, která naznačuje, jak to jednání nakonec po všech peripetích dopadlo...

píseň **Sv 288**

kázání **Mk 6.1-6**

Ježíš se po nějaké době ukázal mezi vlastními - sousedy, příbuznými a známými a jsme překvapeni tím, jaká atmosféra tam zavládne. Z počátečního úžasu se postupně proměňuje do určité uzavřenosti – ve které Ježíš nemůže učinit žádný mocný čin až po to, že se našinec Ježíš stává místním kamenem úrazu. Ano, alespoň pár lidem pomohl. Ale především se podivil nevěře místních.

Je fakt, že duchovní mistr z druhého konce světa osloví na první poslech paradoxně snadněji než chlápek, na něhož narážíme od malička. Zdá se být jednodušší uvěřit guruovi, z nějž kdekdo vytuší vůni dálek a exotickou moudrost. Anebo alespoň duchovnímu neoddiskutovatelného významu – veleknězovi z Jeruzaléma, papeži či synodnímu seniorovi. Ale ten sousedovic Ježíš odnaproti? Ten, který pobíhal s našimi dětmi po návsi, učil se s nimi v synagoze a pracoval u nás jako začínající tesař? Může být těžší rozpoznat, koho nám Bůh posílá do cesty v lidech blízkých či důvěrně známých. V těch, které sledujeme od

kočárku. V sousedech z protějšího vchodu. Nebo v těch, které potkáváme na bohoslužbách.

Tehdy v Nazaretu se ukázala jakási duchovní zablokovanost tehdejšího Božího lidu. Zatvrzelost, na níž Ježíš narážel stále dokola. Kde jinde se mohla projevit bolestněji než právě mezi Ježíšovými nejbližšími, příbuznými a známými? Až dodnes je jejich necitlivost a nevíra varovným signálem i pro nás. Oni sice už byli o Ježíšovi informováni. Oni i chápali, že Ježíš už leccos nevšedního dokázal. Kladli si otázky: „Odkud to ten člověk má? Jaká je to moudrost, jež mu byla dána? A jaké mocné činy se dějí jeho rukama?“ Ale nenechali se vtáhnout do Ježíšova příběhu osobně. Nesnesli pomyšlení, že zrovna on by měl jejich svět nějak zásadně proměnit. Neskousli představu, že by si nechali obrátit života vzhůru nohama od někoho tak prostě známého, tak normálně blízkého a popravdě i tak zranitelného, jak už tisíckrát viděli...

A navíc – upřímně řečeno, guru, ale i papež či synodní senior se dají udržet v mezích nezávaznosti. Přijedou a pak zase odjedou. Pro jednu nevšedně zapůsobí, určitě nás i obohatí, ale potom nás opět ponechají v klidu. Nenarážíme na ně tam, kde nechceme. Nedívají se nám až do talíře. Kdežto ten sousedovic Ježíš...

V Nazaretu jsou na něho i hrdí, jak se našinec proslavuje... Ale že zrovna on by měl kompetence zasahovat nám do života přes míru? – Říkají si... A navíc ani akademickou teologii nevystudoval. Tesař. Nevykazuje žádnou zvláštní odbornost k ovlivňování našich každodenních záležitostí. Ano, nadšenec, mladý, perspektivní, fandíme mu... Ale jak by zrovna on mohl u nás měnit něco zásadního? A odkud vlastně vzal moc získat si tolik lidí odjinud? Čistě sám od sebe? Neřídí ho někdo ze zákulisí? Jaký duch skrze něj působí? Proč zrovna Ježíšovi bychom se měli do rukou svěřit?

S takovou skepsí se ocitá nazaretské společenství a může se to stát i nám – v jakémsi bludném kruhu: Když o Ježíši smýšlejí skepticky a odměřeně - Ježíš mezi nimi nic zvláštního nezmůže. A právě proto, že mezi nimi nic zvláštního nezmůže, smýšlejí o něm tak skepticky a odměřeně.

Kéž je nám dáno vnitřně se zastavit a začít pohotově rozpoznávat, jak se Kristova moc může mezi námi uskutečnit. I v našich každodenních setkáních. I skrze lidi až přespříliš zdomácnělé. Naplno se Boží příležitosti rozvinou až tehdy, když se jich chopíme a když je přijmeme za své. Skutečně Ježíšovi věřit znamená důvěřovat mu, že se zde takhle blízce projeví.

Ale i další otázky vyvolává svědectví o Ježíšově tehdejší nevydařené návštěvě Nazareta... Otázky, které nás křesťany pronásledují stále dokola. Dobře, pochopili jsme, že Ježíš nemohl u sebe doma vykonat nic mimořádného, zřejmě protože mu místní neuvěřili. Znamená to však, že čím silněji Ježíšovi uvěříme, tím víc mezi námi může způsobit mimořádných divů? Na jednu stranu to zní velmi samozřejmě. A dává to smysl! Spousta křesťanů sází na tu kartu velmi přímočaře... Ale mnozí pak narážejí na další otázky a problémy: Například když se naléhavě modlí za uzdravení, ale přesto se jejich zdravotní stav zhoršuje. Když prosí o větší štěstí nebo o zlepšení dlouhodobě složité situace, ale nic zvláštního se neděje. Anebo když sami chtějí konat zázraky a divy v Ježíšově jménu, ale není to zas tak jednoduché.

Myslím, že hlavní překážka spočívá zpravidla v našich představách o tom, jak přesně by měla Boží pomoc vypadat. Když chceme sami určit a diktovat podobu Ježíšových mocných činů. Když se člověk modlí na způsob: „Dej mi víc štěstí, zdraví a bohatství“ – a kdyby Bůh tyhle požadavky nesplnil, jakoby pro člověka ani nebyl.

Ježíšovi sousedé, příbuzní a známí naráželi vlastně na stejný problém. Nezabavili se příliš konkrétních představ: Co je

Ježíš zač... Kam si ho zařadit... Co od něj očekávat... Anebo co od něj naopak nečekat... Nakolik ho brát vážně. Řekli si: Tesař odnaproti, stará známá firma. Neotevřeli se ničemu dalšímu. Neuvolnili průchod obdarování, které dopředu nečekali. Zkušenostem, které dosud nepatřily k jejich pojetí okolního světa. Rovinám, na nichž se dosud nepohybovali. Očím víry je o to nápadnější, že Ježíš i mezi takto uzavřenými lidmi vyléčil pár nemocných. Ale Nazaretští si toho buď ani pořádně nevšimli... nebo se ani pak nenechali příliš přesvědčit. Nebrali ani nadále Ježíše nezvratně vážně. Možná si ani nechtěli připustit závrtné možnosti království Božího... Možná, že před nimi i utíkali... A tím spíš nemohli zkousnout jejich zprostředkování zrovna od toho sousedovic Ježíše odnaproti... Raději se dál urputně drželi svých představ. O Bohu... O světě... O tom, jak má, nebo naopak nemá vypadat spása, Spasitel...

Sestry a bratři, dostáváme další příležitost Ježíšovi uvěřit. Obrátit se čistě k němu. Odvrátit se od svých představ. A nechat jen na něm, ať se projeví. On sám ví nejlépe, jak pomoci. Co změnit. A jaké mimořádné divy způsobit. A někdy právě ty oblasti našich životů, které na první pohled vypadají vyloženě slabě - jako že z nich nic nekouká, naplní o to nápadněji nesmírná Boží moc. A někdy právě ta setkání, která nám připadají vyloženě slabá - jako že z nich nic nekouká, naplní Boží Duch s nečekanou silou... Setkání s lidmi ze sousedství. Setkání s lidmi doma. Setkání s lidmi na bohoslužbách. I právě zde – na našich běžných, prostých a možná i trochu stereotypních bohoslužbách se může Ježíš s nečekanou silou projevit.

*Pane Ježíši Kriste, vyznáváme, že máme často srdce zatvrzelé, působení ve vztazích nám uzavírá nezámek a předsudky, nedůvěra. Budujeme si pevné hranice svého domova, rodiny a tím vlastně bráníme působení Tvého ducha. Prosíme odpusť nám to. A daruj nám, o co teď budeme prosit zpívanou modlitbou.*  
**píseň po kázání 406 Dej nám moudrost odvahu**